

med en mindre Sum, at tilbagebetale til Staten det, som denne hidtil har ydet til Banerne. Der vilde for os derovre naas det, at vi bleve befriede for den Følelse, at andre betale, for at vi kunne rejse, og ogsaa være naaet det, at de, der i sin Tid paa en ret vovelig Maade satte Penge som første Indskud i Jernbanerne derovre, maaske vilde kunne faa disse Penge tilbage igen. Jeg henstiller dette til Finansministerens Overvejelse. Jeg tror, at alle Parter vilde være tilfredse med en saadan Ordning som den, jeg her foreslaar.

En lille Bemærkning til turde jeg maaske komme med til Trafikministeren. Jeg hører til dem, der finde, at Banerne nu blive drevne saa godt, som det paa nogen Maade kan tænkes; der er et Tilsyn i alle Henseender, som jeg nok tør sige, man ikke har kendt før, og de blive drevne saa økonomisk som muligt. Jeg er vis paa, at enhver Uregelmæssighed og enhver Forsømmelse, som sker, bliver indberettet til Ledelsen, og der bliver draget Omsorg for, at saadant ikke skal gentage sig.

Men der er en Ting, en Forsømmelse, eller hvad jeg skal sige, som jeg tror ikke kommer til Ledelsens Kundskab. Det hændes ikke saa sjældent, at naar de rejsende komme til den Station, hvor de skulle af, saa er det indskrevne Rejsegods gaaet videre med Banen ud over denne Station og længere bort. Jeg lægger slet ikke Pakmesteren det til Last; det er den Slags Fejltagelser, der let kunne ske. Men det forekommer mig, at naar saadant sker, er det Banernes Pligt at gøre deres til, at Fejlen rettes saa hurtigt og saa godt og med saa lidt Bryderi for den, det gaar ud over, som muligt. Men det sker ikke. Naar man ikke kan faa sit Rejsegods paa den Station, hvortil det er garanteret, bestræbtes det som en Naadessag fra Statsbanernes Side at skaffe det saa nogenlunde hurtigt, som det kan lade sig gøre. Der er slet ikke Tale om, at de ville gøre den Indrømmelse at sende det videre dertil, hvor den rejsende skal hen. Det er jo ikke enhver Mand givet at blive paa den Station, hvortil han har Billet. Vi Landboere skulle jo i Reglen ud paa Landet, og kunne vi ikke faa Rejsegodset med, tvinges vi til den næste Dag at sende Bud, mange Gange lange Veje, for at hente den Kuffert, som Banerne have forsømt at lade blive, hvor den skulde være. Det bliver en Udgift, som det forekommer mig, at Banerne selv burde bære, og det forekommer mig, at Banerne, naar et saadant Uheld sker, straks burde tilbyde at bringe

Rejsegodset derhen, hvor den rejsende ønsker det. Det forekommer mig at være et billigt Forlangende, og jeg kan ikke tænke mig, at der kan gøres Indvending derimod.

Jeg er ved nogle Artikler i Aviserne i den senere Tid bleven opmærksom paa, at der maaske er Fare for, at Fjerkræavlens, som jo har taget saa stort et Opsving de senere Aar, skulde kunne lide Skade. Det har været nævnt, og jeg tror, det forholder sig rigtigt, at fremmed Fjerkræ har bragt smitsomme Sygdomme, som straks ere overførte paa Høns og derved have gjort stor Skade. I Særdeleshed tror jeg, det er Gæs, som i dette Øjeblik i stor Mængde indføres hertil og mulig kunde bringe den Sygdom ind, som kaldes Hønssekolera, og som er lige saa farlig for Hønsene som den Sygdom, den ærede sidste Taler nævnte for Biernes Vedkommende, nemlig Bipest. Vi kalde den Hønssekolera, og jeg tror, den rummer en stor Fare for Hønsene. Kunde det ikke tænkes, at denne Sag kunde blive undersøgt, og at det da maaske kunde vise sig nødvendigt, at Indførelsen af fremmed Fjerkræ her til Landet ligefrem blev forbudt. Ulykken ved at savne det Par Stykker Fjerkræ, der kommer herind, vilde være for intet at regne i Forhold til den Ulykke, det vilde være, hvis vore Besætninger, baade store og smaa, bleve befængte med en saadan smitsom Sygdom.

Dernæst havde jeg en Sag, jeg gerne vilde nævne, og som jeg tror vedrører baade Justitsministeriet og Kultusministeriet. Det er en Sag, som har megen Interesse for Kommunerne. Jeg tror, det er ret almindelig bekendt, at der overalt her i Landet viser sig Vanskelighed ved at faa Distriktsjordemoderembederne besatte. Næsten i hvert Amt staa saadanne Embeder ledige; de opslaaes vakante Gang efter Gang, men der melder sig ingen Ansøgere, og man er nødt at lade dem staa ledige, indtil man maaske kan faa en halet ind i Embedet. Der har været skrevet en Del om det, og Meningen er om, paa hvilken Maade denne Ulempe bedst kan bringes til Side, ere delte. Der er sagt, at Amterne, som jo lønne Jordemødrene, blot skulde sætte Lønnen op, saa vilde der sagtens komme Ansøgere nok. Jeg tror, at det for Øjeblikket ikke vilde nytte det allermindste. Sagen er nemlig den, at efter min Overbevisning uddannes der for Tiden altfor faa Jordemødre. Der uddannes her i Landet, saa vidt jeg har kunnet bringe i Erfaring, ikke mere end 30 Jorde-